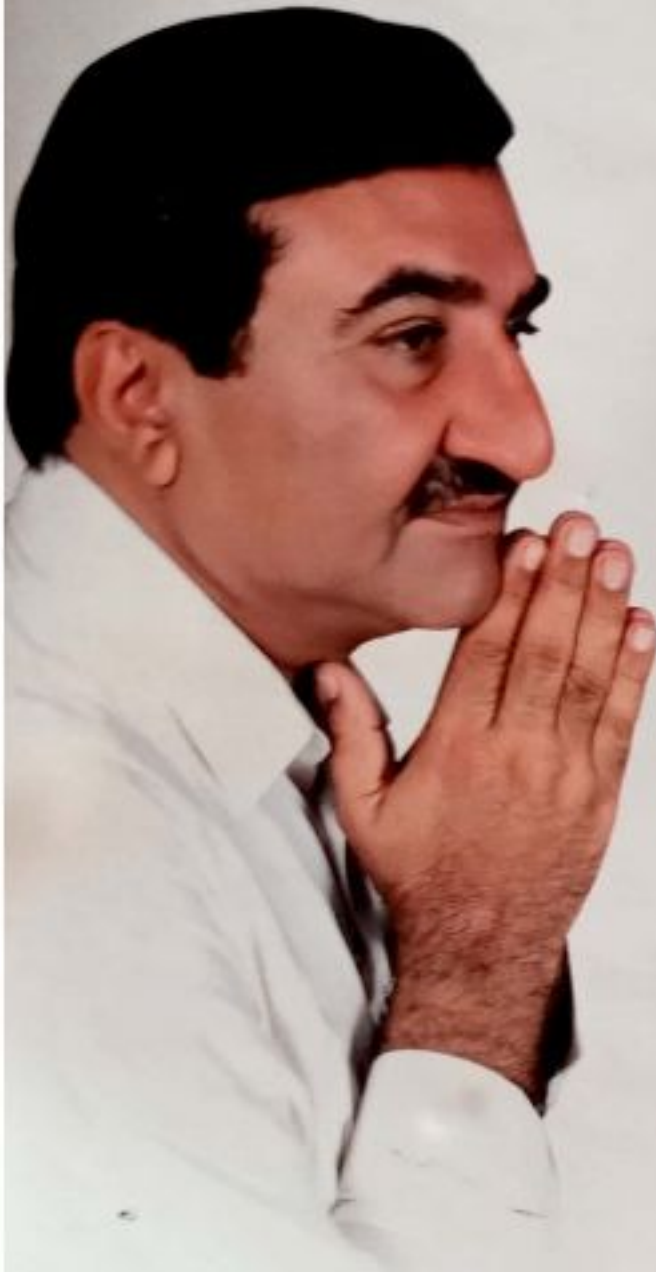

لَوْظَامُ

لَوْظَامُ

محمد مظهر نیازی

محمد مظہر نیازی نال میڈا تعارف اُردو غزل توں بعد
سرائیکی گیت یا ڈوہڑے دے حوالے نال تھیاے۔
میں مظہر نیازی دے بہوں سارے سرائیکی گیت پگائے
جہاں حد توں زیادہ عوامی پذیرائی حاصل کیتی۔ گیت،
غزل یا ڈوہڑے توں علاوہ انہاں دی شناخت سرائیکی
غزل تے نظم وی ہے۔ ”لوظ“ مظہر نیازی دا ترجمہ
سرائیکی مجموعہ ہے جیندی شاعری پڑھ کے میکوں ایویں
لگائے جیویں اے ساڈے وسیب دے ڈکھاں تے
محرومیاں کوں چنگی طرحاں جائدائے۔ ایندی غزل
تے نظم دا اپنا لہجہ تے سوز ہے جیہڑا دلاں کوں مُٹھ اج
کر گھندائے۔ مظہر نیازی دی ہک سرائیکی غزل دا شعر
میکوں بہوں پسند آیاے جیہڑا ساڈے دُور دی عکاسی
کریندائے۔

سہ وڈے بندے مرنجیں ویندے
ڈوں ہک مٹیاں پاوٹ نال

میں محمد مظہر نیازی کوں نویں شعری مجموعے ”لوظ“ دی
اشاعت تے مبارکباد ڈینداں تے ڈھگ ساریاں
دعاواں وی کرینداں۔

عطاء اللہ خان عیسیٰ حیلوی

(لائف ٹائم اچیومنٹ ایوارڈ یافتہ)

سخن سرائے پبلی کیشنز۔ ملتان

✉ sukhan.saraye@gmail.com

☎ 0301-7434323, 0333-6151765

اسنے مبارک دوست لکھ لکھ
 خوب صورت سنا سنا سنا سنا
 رہ زورق مطالعہ سنا سنا

27/02/20

آپٹا چولا پٹا کے دل آئی آں

جک جک اٹ دا دل زخمی ہے
 پو ہے وچ دیوار آ گئی اے

رسم دشمن، رواج قاتل ہے
 ایویں لکھدائے سماج قاتل ہے

لوگ خن موت دی دُعا مکدن
 زندگی دا مزاج قاتل ہے

جس ڈنبدہ دا زیور تھیں پایائے
 سونے دے بھاؤ دھ گئے جن

ٹوں پھل تے میں خشبو آں
 کیویں تیڈے نال کھلوواں

اگھی منزل دا سوچیا وی نہیں
 تھیں جوا کھائے تہاں نال لڑ پئے آں

میڈی پُچپ دے سمجھ اشارے کوں
 میڈے بوچھن دارنگ اکید اپئے

جک سبکی دا ڈک
آپٹا چولا پٹا کے

جک جک اٹ
مُو ہے وچ دیوا

رسم دشمن، رو
ایویں لکدائے

لوگ حُسن موت
زندگی دا مزا

جس ڈیہہ دا
سونے دے !

ٹوس پھل
کپویں جیڈ

اگھی منزل
تھیں جوا کھا

میڈی پپ

مڈے پوچھن وارنہ

لوٹا - محمد تقی بھاری

لَوَظ

لوٹا - محمد مظہر نیازی

لوٹا - محمد مظہر نیازی

لوٹا

محمد مظہر نیازی

سخن سرے پبلی کیشنز - ملتان

sukhan.saraye@gmail.com

0301-7434323 0333-6151765

سے ٹول پانویں تاں رنگ آویندائے
ونگ دا اپٹا رنگ فی ہوندا

نونا۔ محمد مظہر نیازی

نونا۔ محمد مظہر نیازی

سب سے حق بحق شاعر:

کتاب	-	نونا
شاعر	-	محمد مظہر نیازی
اشاعت اول	-	دسمبر ۲۰۱۹ء
سرورق	-	ارشاد عباس دکنی
کیوزنگ	-	حسن کیوزنگ، گلگت ملتان
تعداد	-	500
قیمت	-	500/- روپے
بیرون ملک	-	\$15
پائڈر	-	عظیم انور بک پائڈرنگ
پرنٹر	-	جویریہ پرنٹنگ پریس، ملتان

انتساب!

اپنے ماء پیو دے ناں
جنہاں میکوں قلم چپا کے لکھن دا شعور ڈھتا

سخن سرائے پبلی کیشنز۔ ملتان

✉ sukhan.saraye@gmail.com
☎ 0301-7434323 ● 0333-6151765

تشریح

- 11 اُہ کے عہد دی شاعری عمران میر
13 سونے سنوین "لوٹا" عصمت اللہ شاہ

شاعری:

- 17 حمد (نظم)
19 گیت غزلاں کوں چھوڑ، نعت آنکھوں (نعت)
21 فرداں فرداں قضا دا جوڑ رنگ کیا ہے
23 جہڑے ہووٹ دے نال ہووٹ ہے
25 کھٹا کھٹم دل کوں پھراوے را کھٹم
28 وکدے پئے ہاں بکا رآہئے ہاں
29 دل دا پتھر جہڑا پکھل ویسی
31 لکڑی بھردی پئی اے کیزاؤر داویدے
33 جہاں دی گھی اے
36 میں خاک ہو مدم سحالتوں پہلے
39 لہڑے کتے سوال گئی ہوئی اے
41 ہر پاسے ہسٹوں ہی ٹوں ایس
43 ہر گھلے اٹکارنی ہو مدم
44 اے مصیبت ہے یا قیامت ہے

گجھ ڈیہاڑے میڈے ودھا گئی اے
پک تسلی یقیں ڈوا گئی اے

میڈے اندروں ہوا گزردی نہیں
روشنی راستہ بنا گئی اے

چوک دے نال میں بدھی گیا ہم
تیڈی پٹری میکوں ہنڈا گئی اے

میں اچاں ہوو جا کنا چاہنداں
زندگی خواب گمن کے آ گئی اے

- 45 اکھیاں کوں منظر لگ ویندن
46 غم دا احساس جیو لا چاہیدائے
48 دھوڑ مٹی، مٹا رست آیاں
49 ہجر دا بھار جی دے ہاتے
50 ذم نہ ہووے صاحب اسرار کوں کھیں ڈیکھلا نہیں
51 مالک چھوڑ کے نوکر مال کھلو ویندیاں
52 بخشی ہوکوں غم آویندائے
53 تیکوں کیندے مال محبت جی مگی اے
55 چر نوٹے پزاروے نوٹے
58 پانی سرتوں گز روا ویندیاں
59 رات دے پچھلے سہر با خواب انگارے دے وانگ
60 جسم تے بوجھ پا آتا آیاں
62 چوٹ لگداں ساہنگ ویندن
63 عشق دریا ہے اٹھا ہویا
64 منظر ڈیہ حال سورت یاد آویندی اے
65 ڈکھلا ہوا ہال رکھیاں دت سم پوساں
66 تھک کے بلندائے قمار دودھ ویندائے
68 جیسے کھیں تل پاری کوئی
69 مویا جے کھاب جی پئے ہاں
70 ٹوں جو سدا کیں تاں خواب لگ ویندن
72 تھوڑی تھوڑی ہندی مگی اے

- 74 عیب ثواب تے قصیراں کوں پڑھ گھندے ہاں
75 کہتے بے اختیار جی پئے ہاں
77 ٹوں سدا انتھار واپس کر
78 قہرے کوں جھٹکیند ارا بندائے ڈیندائے خار سمندر
80 زندگی انتھار بنی مگی اے
82 احتساب (نظم)
83 ڈیوا (نظم)
84 وچھڑی نوچ تھار (نظم)
86 کجھ فی بدلا (نظم)
87 ذروازہ (نظم)
88 سوتا (نظم)
89 جلا دوی پڑی (نظم)
90 ویلے دا ڈر (نظم)
91 دتوں ویسیرے (نظم)
92 لیراں لیراں گر ڈے (نظم)
94 بندے چھتے وڈے ہوندن اُتے یکے ہوندن
96 گمن دے اسرار توں جک صورا اشارہ منگدائے
98 دشمن دے لکھن کیں منگدے
100 تیکوں ڈیکھ کے اُگلا جھکلا ذر قہر منگدائے
102 بندہ چھتا وڈا ہوندائے
104 جاں دی ڈیہا ہے میکوں شب ویندائے

- 106 مگدے نہیں کراؤں نال
109 اکھ دی نازک پہلی توں جک تار اُردو اوندائے
111 چھوڑ دے سارے رنگ مٹک تھی دہج
113 خلقت ساری تھی مکی اے
115 پہلے یار قبیلہ بکد اے
117 پنج پنج والگد ست ہوندائے
119 ڈیرہ چاہیاں اندھار کافی ہے
121 بچاں نال اُچارے ویندن
123 اُڈ ویاں دھوڑاں ماتم کیتاے، رستاں ماتم کیتاے
125 ہوئے ہوئے رات گزروی ویندی ہے
127 دُحیاں نال نہ چھاواں نال
129 پانی وچ سن تارے خواب
131 ساڈے نال تاں اوپری تھی اے
132 زرداراں تے
134 تحت ہزارہ جھنگ داموسم
135 جک بندے دی پُچھسی اے
136 جاں اکھیاں دی ہر تھلاواں دھاندن تے ہر
138 دھاپا بدعا پوے پوے تھیوے
139 فردیات

☆☆☆☆☆

اُجو کے عہد دی شاعری

اُجو کے عہد دی سرائیکی شاعری بلاشبہ ماورائیت دی بجائے فحش مادی تے سائنسی صداقتاں دی سوئہ لکھی اے۔ اُجو نہ تاں تخیلاتی نے ظلمستانی شعبہ بازی چل سکدی اے تے نہ اوپری لغت دا بھار شاعری چا سکدی اے۔ اُجو دی شاعری چیز عشق مٹک نال اگاں تے فی بی ٹروی بھلکد اکو بیس صدی دے سیاسی ثقافتی دروہ عالمگیریت دے کوہ ترپ تے سائنسی تے نراتی ڈوھپ داوی پردہ چاک پئی کریدی اے۔ اے ویلا محض رڑن نوکھن، یا کھین جکھن دانی بھل اپنے جیتے کوں ولدا شانت کرتے آپٹے وسوں وپے دی نشادی کوں شادی اچ بدلن واسے ہے۔ ہن ترکیاں راتل نال سلیمیاں چیدن، ہن رکی، سٹی یا روون والی شاعری فی چا بیدی بھل ہن تاں لحدیاں پنجھوں اہوں ڈک ٹھل ڈیون والے حرفاں دی عاتہ الناس کوں ودھیک لوڑ ہے۔ مظہر نیازی بلاشبہ اُجو کے شعری منظر نامے دا انجھاں جدید ترقی یافتہ لسانی شعور رکھن والا شاعر ہے جیدل شاعری سرائیکی راتل دے پس منظر تے پیش منظر ڈوھان کوں شاعرانہ وقار نال سو بھ بخشیدی اے۔ مظہر نیازی مادھرتی دا او بھاگوں مہا پرش اے جیڑھا افسانوی محاذ توں، تنقید تحقیق دے محاذ تیں اپنے ذوقی تے نظری فکری وجدان سو دھا اگاں اگاں نظر آندے۔ بطور سرائیکی شاعر مظہر نیازی اُجو کے عہد دے شاعراں وچوں امٹی فکری اچائی، موضوعاتی وڈ، لہجے دی تازگی، تحقیقی سو بھ، فی رچاؤ، عصری دناوت، تے لسانی شعور دی سوئہ پاروں بلند مقام تے فائز تھی چکے، مظہر اں تاں شہرت مشوری یا ناموری کوں راہ دی دیوار نیزائے تے نہ محض رسمیاں یا تخیلاتی قصے گھڑن مظہر اپنے تہذیبی تے ثقافتی ماضی کوں سو بھلا گھدے، اُجو کے عہد دے گیز گور کنوں اکھ فی پرتائی

نوٹ۔ محمد مظہر نیازی

خود کوں ورتا دوا، کچھ رکھیں مہڈے جوگا وی
دل شہنشاہ ہے تیکوں سارے داسارا منکدے

مظہر نیازی ادب کا کمال تخلیق کار ہیں جیڑھے ہمیشہ خوب توں خوب تر دی تلاش اچ رہندن۔ انہاں پچھلے ترانے ڈیا کیاں کنوں نظم، غزل، ڈوہڑہ تے گیت نگاری وچ اپنے فن دے جوہر ڈکھائے۔ اتے ایہ دے نال نال نثری میدان وچ وی ”لکھاں پٹھ پھاڑ“ جیہاں شاہکار افسانوی مجموعہ دان کر کے سرائیکی نثری ادب دے سرمائے وچ قابل قدر ودھارا کیچے۔ انہاں دا اے ادبی پندہ ہالی ٹیلی وژن، انہاں ایس فن وچ خوبی اتے کامیابی تے ہوں سوئیٹے معیار قائم کیتن جہاں داتعلق مادی دنیا کنوں زیادہ قلبی اتے روحانی دنیا نال ہے۔

گن دے اسرار توں ہک ہور اشارا منکدائے
اے مہڈا جسم ولا مٹی تے گارا منکدائے

شاعری ہک ایجھاں شیشہ ہے جیڑھے وچ کئی جہاناں دے عکس جلوہ گر تھیندن۔ من دی دنیا، فکر و عمل دی دنیا، مظاہر کائنات، محبت اتے عداوت دی دنیا، انکشاف اتے حیرت دی دنیا، منہ عاکیاں شعرا دے کیڑے ہوں دگر یا ہوا ہے اتے جیڑاں مظہر نیازی جیہاں ماہر فنکار ایس کیڑے ہوں اپنے باطن دیاں گہرائیاں اتے خارج دیاں وسعتاں دے رنگ بھریندے ہاں ایس کیڑے دی رنگارنگی دل چمکیندی ہے۔

تہڈے منہ توں تھائے جیویں، پاٹی وچ وچ ڈٹھائے
مٹلاں کوں وی ہاسے آئے، ہاسے لہو دے ویندائے

غزل اچ سرائیکی ادب دی ہک مقبول ترین وکی گھی ویندی اے۔ سرائیکی غزل اچ اپنے ارتقاء دا پندہ طے کر کے اچ اعتبار دی منزل تیں آئی پونتی ہے۔ ایس واسطے اچ ایندی جمولی دنگوگی

نوٹ۔ محمد مظہر نیازی

دے موضوعات نال بھری ہوئی اے۔ خواب توں گھن تے عذاب تیں، ڈرے توں گھن تے آفتاب تیں، باطن توں نکلدے دھو توں گھن تے ظاہری پنھوں پھاں تیں، کچھ تریدے توں گھن تے رنج کج تیں، اوکیز حاسم موضوع ہے جیڑھا غزل اچ نہیں ورتیا گیا۔ حیاتی دے اے سارے نکسے، پکسے، ٹوڑھے اتے تیز رنگ غزل دے کیڑے تے ابھریں۔ کچھ جوہر کی سرائیکی غزل اپنے اندر معانی دا پورا جہان رکھیندی ہے۔ مظہر نیازی ہوراں وی سرائیکی غزل وچ اپنے ہنر دے کمال ڈکھائے اتے فنی تے فکری حوالے نال نویں نویں تجربے کیتن۔

ہک ونجئے دن نیزے مہڈے
ڈرا ٹل اصرؔ نہیں منکدے
مٹاں سمجھیں ہکی میں ہاں
بھری تہڈے نہ نہیں منکدے
وڈے بندے مر نہیں ویندے
ڈول ہک مٹیاں پاؤں نال

شاعر جیڑھی دنیا اچ ساہ گھن دے اوندے اثرات اوندے شعری تجربات وچ وی نکاس نظر آندن۔ او جیڑھے زمانے وچ جیڑھے اوندیاں ساریاں قدراں، رویے اتے معیارات اوندی شاعری وچ جلوہ گر تھیندن۔ آکھیا ویندے جو شعر او شیشہ ہوندے جیڑھے وچ شاعر دی حیاتی اتے اوندے زمانے دا عکس ہو بہو موجود ہوندے۔ مظہر نیازی ہوراں دی شاعری وچ وی ساکوں طرحاں طرحاں دے معاشرتی رویے جلوہ گر نظر دن۔

ایں وتی سردار خریتاں کیتیاں دن
لکھا ہے اوں پار بغاوت تھی گئی اے

لوٹا۔ محمد مظہر نیازی

یارش باہروں تھی پوے ناں ترمے واندمھے راہندن
بندے باہروں اناں ہوندن اندروں گارے ہوندن
جیڑھا ملدائے اوہو وپاری ہے
ایویں لکھدائے بزار تھی گئے ہاں

اے مٹاں پوی جو مظہر نیازی ہو راں کوں لوٹاں دی اثر پنڈیری کنوں بھر پور فائدہ چاڈاں
واڈاں آگئے۔ اوہی فن دی اوں معراج تے چُج بگن جتھ وُج کے فن کلاسک دا درجہ حاصل کر
گھسدا اے۔ میکوں پک اے جو مظہر نیازی دے اے سونے سنوئیں ”لوٹا“ ویسب واسیاں کوں نویر
منزل واڈاں سڈسین، اوویسب اچ شعور وندسین اتے چائن کھنڈسین۔

عصمت اللہ شاہ

صدر شعبہ سرائیکی
گورنمنٹ صادق اسکریٹن کالج، بہاولپور

لوٹا۔ محمد مظہر نیازی

حمد

سا کوں سیڈا پیتہ کونا
سا کوں کلی آلے ڈی سیانڈے بارے
اوں سمجھایا
ہکوروب اے جیہڑا سمجھ داپاں تہاراے
اوستچا ہا

اَساں اوندے سچ کوں ڈکھ کے
اوندے ہتھ تے بیعت کیتی
جیویں جیویں آدھا وکھیا، اُونویں آرمینیدے گئے آں

کلمہ پڑھ کے رُردے رہے آں

توں تے تہیڈے یار کوں

منن آ لے ساڈے دل ایچ راہندن

اَساں تیکوں ڈٹھا کوئی

وَت وی تیکوں منی پئے آں

توں تاں مولا بخش ہار ایں

مانی ڈے چا

بھانویں جتنے پاپی ہوسوں

ہاں تاں تہیڈے منن آ لے

نعت

گیت غزلاں کوں چھوڑ، نعت آکھوں

ہے زمانے کوں لوڑ، نعت آکھوں

منگ دُعائیں حضور دے دَر تے

اُپٹیں ہتھیاں کوں جوڑ، نعت آکھوں

ہکی تاں بر شئے نصیب تھی گئی اے

ہس اے شئے دی تھوڑ، نعت آکھوں

ہنج دا صدقہ وی ڈیوٹا پوسی

آ گناہواں کوں لوہڑ، نعت آکھوں

توں نکل آ انا دے کوٹھے پٹوں
ذات کوں بھن بھروڑ، نعت آکھوں

زنگ دے ماراں توں اپنی جان بھڑا
دل دے تالاں کوں تروڑ، نعت آکھوں

پچی وداکیں بھار ایویں دُنیا دا
بر مصیبت دا توڑ، نعت آکھوں

شرماری دا وی تقاضا ہے
آکھیاں اِنجھا موڑ، نعت آکھوں

خُرداں خُرداں قضا دا جوڑ رنک ہمایا
مہڈے ساہ رنک گئے یا سفر رنک ہمایا

دل دی مرضی ہا تہوں پیر خُردے رہے
راستہ آپ تھئے مختصر رنک ہمایا

حالے بیٹی تے ہتھ کیندا آیا وی بھس
شاخ خُرفن توں پہلے شجر رنک ہمایا

زخم رسدا وی نہیں درد تھیندا وی نہیں
کیندا دھر مک پگیاے کیندا سر مک پگیاے

لوک وستی دے ہس ہس کے ملدے وین
میکوں لکداے وڈیرے داڈر مک پگیاے

گھر دے اندر حیاتی گزاری ہے میں
تہڈی دستک نہ تھئی میڈا ڈر مک پگیاے

چپ دی تصویر دے رنگ ابھر دے جو نہیں
ایس لکداے جو مظہر بنر مک پگیاے

تہڈے ہووٹ دے نال ہووٹ ہے
ساڈا ہووٹ اڈا ضروری نہیں

ڈکھ دا احساس ہووٹا چاہیداے
ورنہ رووٹ اڈا ضروری نہیں

تہڈے ہتھ آپ رنگ چھک گھیدن
مہندی لووٹ اڈا ضروری نہیں

آپ دودھ دے تے آپ گھٹ ویندے
بھار ڈھوون اڈا ضروری نہیں

اکھ دی چیلک کون ڈیکھٹا چاہیدے
اکھ دا چوون اڈا ضروری نہیں

سوچٹا اے ہے عیب کپوں لگائے
داغ دھوون اڈا ضروری نہیں

کٹھا کیتم دل کون کچرا پورا کیتم
اپنے آپ کون گھیلیم رستہ پورا کیتم

اپٹا گھروں ڈوں بھائیاں دے ناں کر چھوڑم
چوٹا نل کیتا ہویا وعدہ پورا کیتم

زندگی دے سرنانویں میڈا ناں وی لکھو!
موت دے منہ اچ وڑ کے مصرع پورا کیتم

گجھ ڈیہاں توں ہئی ہئی چکی لکدی ہا
تیکوں ڈیکھ کے اکھ دا سرمہ پورا کیتم

بارش تھئی تاں جک کچی دیوار دھرم تھئی
پردہ لا کے گھر دا ویٹرا پورا کیتم

تہیڈی ہر فرمائش تاں پوری تھیندی رہی اے
منگیم بھانویں پٹیم خرچہ پورا کیتم

جاں میں دھپ تے کھڑ دم ادھا تھی ویندا ہم
تیکوں نال کھلار کے سایا پورا کیتم

ٹریا کونا اُونویں آر کھلوتاں آج وی
عمر گزاری کونم عرصہ پورا کیتم

جک موقعے تے ہالاں کپتے فیساں کوئن
گھر دے بھانڈے ویج کے خرچہ پورا کیتم

جک دشمن دے بارے ڈسیا بابے هوراں
ڈوں بندیاں کول مار کے بدلہ پورا کیتم

تھل مارودی ٹس ہاٹس ایچ ڈاڈھی پچس ہا
قطرہ، قطرہ پٹیم صحرا پورا کیتم

جک روٹی دی خواہش تاں دہنج پوری تھئی اے
آپنی ذات دا بھورا، بھورا پورا کیتم

پیر پڑیجن تاں اکھیں ویج دسوں تھئی اے
گن گن جک جک ذرہ صحرا پورا کیتم

سفر لمبیرہ ہائی تے ٹوٹل ڈوں جوڑے هن
پٹھیاں لیراں رکھ کے بگسا پورا کیتم

دل دا پتھر پیڑا پکھل ویسی
گل میڈی من تے یار رُتا کر

روٹ دے وی تاں کجھ آداب ہو عین
ڈنڈ نہ گھٹ باوقار رُتا کر

رو پو و تاں گناہ گھٹ تھین
اسی پگلوں بے شمار رُتا کر

یار اینکوں تاں روٹ نہیں آدھے
پا کے ہنجو آں دے ہار رُتا کر

دکدے پئے ہاں بکار آگئے ہاں
مصر دے کہیں بزار آگئے ہاں

گئی جو ملدائے تاں حال فی پچھدا
ایویں لگدا ہے شاعر آگئے ہاں

ٹوں کریں حکم تاں منیوے ناں
فر کے پتاں دے بھار آگئے ہاں

ساڈا آؤٹ ہوا دے وانگوں ہے
تھیں فی سڈیا تاں یار آگئے ہاں

جاں وی رووٹن تے سیڑا ہاں ہووے
یار بے اختیار رُتا کر

درد اُردار دا بے تنگ کرے
وَنج کے گُجھ دیر پار رُتا کر

ڈکھ نہ جک وار سیڑا گھٹ تھیوے
مشورائے ڈوجھی وار رُتا کر

گھر دے رووٹن کوں بُدلی آکھن
توں ولا گھر توں باہر رُتا کر

اُدکوں رووٹن دا خود پیٹ ہوندائے
توں وی اُوں چپ دی کار رُتا کر

لکڑی بُھردی پئی اے کیرا اُردا ویندائے
وقت کھلوتائے، لکھ لکھ اُردا ویندائے

اے پاٹی تے ریت دا جو بن کتھے ملکسی
میں وی اُردا وینداں دریا اُردا ویندائے

میڈے پیرتاں تکیاں بھاراں اُردے ویندے
پیراں توں وکھ تھی کے رستہ اُردا ویندائے

سپ دی لیک تے اُردا وینداں اُرداں اُرداں
جتنے تیں اُوں چور دا پیرا اُردا ویندائے

بجھ دے منٹن آلاں کوں حیرانی تھئی اے
بجھ دے سانویں کیویں ڈیوا کُردا ویندائے

صرف مسافر نیں پے کُردے منزل تائیں
سفر اں دے ہمراہ تھکیدا کُردا ویندائے

رود کو ورنہ ساری دستی سُر ہل ویسی
گردن گردن سُر یا سُر یا کُردا ویندائے

مہڈی اکھ دے بنجوں ایویں کُردے ویندن
جیویں کنہیں مظلوم دا شجرہ کُردا ویندائے

اے کپہڑے مجذوب دا گھراے مظہر سائیں
چھک دیوار کوں جک دروازہ کُردا ویندائے

بجٹاں دی بگھی اے
بجج آئی کھلی اے

سہرے آلا حور اے
ساتھ تھڑ تھلی اے

روح لکھی گئی آئی
مسیں گھر ولی اے

گھر بہوں چھوٹا اے
بہوں وڈی بگھی اے

ساہ ول آئے ہن
ٹپٹی ہک ہلی اے

پگھو ول آندے ہن
چند کڈاں ولی اے

ول کو نی تھوٹی
صدیاں دی ملی اے

چہرے تبدیل ہن
بجی جڈاں ہلی اے

ما ٹری ویدی اے
وچی گھر ولی اے

ناں میانوالی اے
رکھا میاں علی اے

اگے ساڈے چاہیاں اج
بھا کڈاں ہلی اے

مظہر ہچاؤں آ!
سٹ جو مٹلی اے

میں خاک ہوندم سعا توں پہلے
 بُجھایا پاٹی ہا بھا توں پہلے
 ہوا تاں بعد اچ غلام تھئی اے
 میں ہوندا ہامی ہوا توں پہلے
 اینکوں خلافت دا تاج ڈھی گئے
 اے شہنشاہ ہا گدا توں پہلے
 کوئی تاں رُنا تے چینا ہوی
 کوئی تاں ہوی صدا توں پہلے
 قضا دے دم نال روٹھاں ہن
 اتھاں خلا ہا قضا توں پہلے

میکوں تاں قدماں دی خاک ڈیائے
 جو کیندا گھر ہا ایں جھا توں پہلے
 کوئی تاں لہہ کے مثال گھن آ
 وفا نہ ہا کر بلا توں پہلے
 او گھر نہ چھوڑے جو لیک لکھی
 میں چھوڑ آیاں، بھرا توں پہلے
 سزا ہے ساڈی خطا دا صدقہ
 جزا دا ذکر ہا سزا توں پہلے
 اینکوں دوا دی پڑی نہ ڈیویں
 مریض خوش ہے شفا توں پہلے
 ہے آدمی، آدمی دا دارو
 کسے دا ڈکھ پُچن خدا توں پہلے

توں ہتھ نہ چاویں خدا دا ناں ہئی
میں دل کے آساں دعا توں پہلے

میں روشنی ہم گزر دا آیاں
کئی خلا ہن خلا توں پہلے

ملائکہ میں تے پھو کے مارے
میں بُت دے وانگ ہم قضا توں پہلے

ہا ننگ دھڑنگی حیات میڈی
میں اکھ چا ٹوٹی حیا توں پہلے

○

لڈ کے کتنے سوال گئی ہوئی اے
سُر تاں ول آئی اے تال گئی ہوئی اے

سادے روضے تے پہنچ گئی ہوئی
بُنج میڈی رکتواں سال گئی ہوئی اے

میں تاں ایویں پیا ہاں گھر دے وچ
زندگی تہڈے نال گئی ہوئی اے

دُجھی وَستی چُج گئی ہوئی
میڈے اُجڑن دی گال گئی ہوئی اے

دُوجھے عاشق کوں سوچنا پوسی
میڈی پہلے مثال گئی ہوئی اے

دیر دا گئی سُرِاغ گھن آسی
میڈے اندر اُبال گئی ہوئی اے

ہر پاسے بس تُوں ہی تُوں ایں
باقی تاں سبھ بھنڈا بھوں ایں

پیندی ویندی اے لہو میڈا
تیڈی یاد دی سر دی ہوں ایں

گئی پھلا تے گئی ہے سادا
ہر ہر زخم دی اپنی پوں ایں

سُھ انسان برابر لیکن
ہر انسان دی اپنی سُوں ایں

پہلے لوک سُھن سارے ہک تے
سُھن ہر کیندا آپٹا مُنہ ایں

مظہر سکیں دی حالت ایویں
باہروں دھوڑتے اندروں دھووں ایں

○

ہر بگل تے انکار نی ہوندا
ایویں تاں جن پیار نی ہوندا

ڈُوں بندیاں دی بگل ہے ساری
ترسجھا گئی وچکار نی ہوندا

ساڈے وانگوں بگول کے گھن آ
ہر بندہ جی دار نی ہوندا

ہر گئی آوے ہر گئی جاوے
دل کوئی بازار نی ہوندا

ہک اُدھ بندہ ہوندائے مظہر!
چنگا سارا شاہر نی ہوندا

اے مصیبت ہے یا قیامت ہے
 لگی خیماں نوں بھا قیامت ہے
 حق تے باطل دی جنگ اُج وی ہے
 اُج وی لگدائے اُوہا قیامت ہے
 جک قیامت تاں بعد وِچ آسی
 جک تاں اے کربلا قیامت ہے
 ظلم دی ابتدا ڈسندی ہے
 ظلم دی انتہا قیامت ہے
 میں حسینی ہاں ایں ہگلوں مظہر!
 مہڈے برتے جدا قیامت ہے

اکھیاں کوں منظر لگ ویندن
 یوٹاں نال شمر لگ ویندن
 شام کوں پنچھی کے آہنندن
 دیواراں کوں پد لگ ویندن
 تہڈے نال آلاوٹ پاروں
 ساکوں کتنے ڈر لگ ویندن
 رستاں کوں ناراض کریوے
 پیراں تے پتھر لگ ویندن
 اُج دا پیار ہے مانگھا مظہر!
 کیوں جو گھر دے گھر لگ ویندن

چار پاسے میں ڈیکھ رکھندا ہاں
بچواں پاسہ ڈیکھوٹا چاہیدائے

دل میڈا عشق عشق لائی راہندا
ایندا ورقہ ٹھپیوٹا چاہیدائے

ساری سکھیاں کوں ٹور پٹھی ہاں
میڈا بوچھن رگیوٹا چاہیدائے

پیار دا پھٹ ہوں پراٹا ہے
اے کھریڑہ پکڑوٹا چاہیدائے

سال توں اپنی گول دے وچ ہاں
میکوں مظہر لکھوٹا چاہیدائے

غم دا احساس تھپیوٹا چاہیدائے
ہُن میکوں زاہر چوٹا چاہیدائے

لوگ تازہ خبر دے عادی ہن
واقعہ روز تھپیوٹا چاہیدائے

بھ مسافر بے چت سمدے ہن
قافلہ جھک لئیوٹا چاہیدائے

یار تیڈا خیال تہوں چھوڑم
کچھ ڈیہاڑے تاں جیوٹا چاہیدائے

دھوڑ، مٹی، غبار سٹ آیاں
 سرتے جتنا ہا بھار سٹ آیاں
 تپڑے پڑے تے لاش پئی ہوئی
 میں تپڑا انتظار سٹ آیاں
 حکم تپڑے دی ہج جو رکھٹی ھئی
 بھج کے آیاں پزار سٹ آیاں
 چند ساہواں میں چھوڑین گھر وچ
 باقی ہر شے میں باہر سٹ آیاں
 میگوں پیساں دی لوڑ ہا مظہر!
 خواب سارے بزار سٹ آیاں

ہجر دا بھار چکی ودے ہاے
 کنڈتے دیوار چکی ودے ہاے
 توں نی آیا تکیوں ملاوٹا ہا
 ہک نواں یار چکی ودے ہاے
 تپڑی فرمیش دا پتہ کو نا
 پورا بازار چکی ودے ہاے
 توں جو کل سوتا لوٹ نی آیا
 شے مزیدار چکی ودے ہاے
 آج ہے بارود دا دھواں مظہر!
 کل اتھاں پیار چکی ودے ہاے

دم نہ ہووے صاحبِ اسرار کون کہیں ڈیکھٹا نہیں
 چتتا اُچا وی ہووے دربار کون کہیں ڈیکھٹا نہیں
 مار چھوڑن دی روایت صرف موقع ڈیکھ کے
 نال دشمن دے جے ہووے یار کون کہیں ڈیکھٹا نہیں
 آہ گئے میکیوں وی ہُن گردن لہاؤن دا ہنر
 لوگ گردن ڈیکھدن تلوار کون کہیں ڈیکھٹا نہیں
 تیکوں ڈیکھن کاٹ آندن لوگ کتنی دُور توں
 توں ہٹا تصویر کون دیوار کون کہیں ڈیکھٹا نہیں
 توں میکیوں اُس پار دی مظہر! کہاٹی ڈس ودا
 یار اُری مٹی تے ہووے پار کون کہیں ڈیکھٹا نہیں

مالک چھوڑ کے نوکر نال کھلو ویندا ہاں
 آپٹے آپ توں کم تر نال کھلو ویندا ہاں
 جت وینداں پرِ وقت اپنی تعمیر دی خاطر
 ہارے ہوئے لشکر نال کھلو ویندا ہاں
 ہنجواں نال میں اکھیاں بھر کے گھن آندا ہاں
 وت چپ چاپ ہتر نال کھلو ویندا ہاں
 جنت دی تصویر جے چھٹائی ہووے تاں
 ما دے منجے بستر نال کھلو ویندا ہاں
 مظہر جاں اے دُنیا میں تے ہاسہ مارے
 میں وی تیں جے جوکر نال کھلو ویندا ہاں

نشی ہگولوں غم آ ویندائے
اے کینجھا موسم آ ویندائے

حالے سُر تے تال فی ملدے
اگہوں موت داسم آ ویندائے

لوگ اساکوں ڈکھ کے ہسدن
ساڈا روون گم آ ویندائے

جک پنج اندر ڈھا پووے تاں
دل دیوار ایچ نم آ ویندائے

کالی رات دے ٹوٹے تھیدن
جاں جک زلف ایچ نم آ ویندائے

تیکوں کیندے نال محبت تھی گئی اے
میکوں آپٹے آپ توں نفرت تھی گئی اے

آج تاں اندری اندر اکھیاں ویاں ہن
بارش تھئی اے دل تے رحمت تھی گئی اے

جک گھر چھوڑ کے ڈوجھے گھر آ ویا ہاں
میڈی طرفوں پہلی ہجرت تھی گئی اے

اِس وَسی سِردار خِریاں رِکیتیاں ھِن
لگدا ھے اُوں پار بغاوت تھی ھِگی اے

سارے عاشق میلہ ٹر کے آ گئے ھِن
گھر پٹھاں وی یار امامت تھی ھِگی اے

ہر گئی آدھائے شاعر مجنوں ہوندے ھِن
اُج کل ساڈی اتنی شہرت تھی ھِگی اے

مدتاں بعد اُج وَسی آ لے اُبرے ھِن
سُٹیا میں مظہر خاں دی رحلت تھی ھِگی اے

پیر ٹوٹے پزار دے ٹوٹے
دل تے ہم گئے غبار دے ٹوٹے

او کے ھور نال پو لے سَی
کر نہ چھوڑاں میں یار دے ٹوٹے

اے میڈا ملک ٹھیک تھی سگدائے
گر ٹے پوسن ڈو چار دے ٹوٹے

سُرمہ پاواں تاں آپ ترٹ وینداں
ہار پاواں تاں ہار دے ٹوٹے

آخری وار منہ پھول خُون آئے
میں نکلن بخار دے ٹوٹے

دُکھ توں جہاں تے پیر بنھ آیم
تھی نہ گئے ہوٹ تار دے ٹوٹے

گہن کے گھن آجو کتنے بچ گئے ہن
میڈے اندر تے باہر دے ٹوٹے

ادھے پیڈے تے ادھے میڈے ہن
آچٹوں رل کے پیار دے ٹوٹے

اکھ ہے ہئی جھاتے خواب ہئی جھاتے
دُور پئے ہن خمار دے ٹوٹے

بیج اچوی تاں ونگ دے ٹوٹے تھن
کھنڈ کے ڈھا گئے سنگھار دے ٹوٹے

زندگی اپنی ٹوٹے ٹوٹے تھنی
کون جوڑے ایں تار دے ٹوٹے

ٹوں تاں بہوں دُور وِج کھلوتا ہائیں
میں تے آپے دیوار دے ٹوٹے

ھنی ریاکار تائیوں کر چھوڑن
ھک عبادت گزار دے ٹوٹے

مر کے مظہر میں جیوٹا چاہنداں
پُچن کے گھن آ مزار دے ٹوٹے

پاٹی سر توں گزردا ویندا ہے
آدی آپ مر دا ویندا ہے

ڈیکھ تہی نظر دا جادو ہے
میڈا چہرہ نکھردا ویندا ہے

اکھ دے ویڑے بہار آگئی اے
بچ دا ہوتا سر دا ویندا ہے

جسم ہے یا گئی ہئی شے ہے
عکس پاٹی تے تر دا ویندا ہے

رات دے پچھلے پہر ہا خواب انگارے دے وانگ
اکھ جو کھولیم تاں لگائے مہتاب انگارے دے وانگ

آپٹے آپٹے گھر دے آسوں پاسوں پاٹی چھوڑ ڈیو
شہار وچ آیا ودائے سیلاب انگارے دے وانگ

جہڑا ورقہ پھولدا ہم بھا نکلدی ہا اتھوں
زندگی دامنک پگیائے ہک باب انگارے دے وانگ

اتنی محنت کر پھیاں جو سڑ کے کولا تھی پھیاں
ہسٹن تاں لکدے ہن میکوں اعصاب انگارے دے وانگ

جسم تے بوجھ ہا اُتار آیاں
اُج میں آپنی اُناکوں مار آیاں

کول تہڈے پیاہمی ہک ڈیہہ
میں اُتھائیں آپ کوں وِسار آیاں

اُن ڈٹھے لوگ اُن ڈٹھے منظر
بعد مدت دے آپٹے شہار آیاں

تہڈے پیراں دے پٹھ جھاہئی چکی
میں اُتھائیں زندگی گُزار آیاں

سامنے ہور تاں گئی شے نا
آپ کوں آپ کر شکار آیاں

لوگ میں توں ثبوت منکدے ہن
آپٹا دیوان منہ تے مار آیاں

لوگ رستہ نہ بھل وُجھن گھر دا
آپٹنی تصویر میں گھلار آیاں

جُرم کنیں پئے داہئی عدالت وِج
ناں کسے ہور دا پُکار آیاں

چوٹ لگداں ساہ مک ویندن
بچ پواں تاں راہ مک ویندن

میڈی تَس دا کر اندازہ
گھٹ پنداں دریا مک وینداں

جس دھرتی تے منگتے ہووڻ
اُس دھرتی تے شاہ مک ویندن

ھُن دریا ہے لتھا ہویا
ھُن اکھیاں کوں چُن سکدے آں

کچھ حساس طبیعت ہووے
دیواراں کوں سُن سکدے ہاں

اساناں توں ڈھاندے پئے ھن
اُپٹے ہنجو چُن سکدے ہاں

منظر ڈیدھاں مورت یاد آ ویندی اے
 جھک بھولی جی صورت یاد آ ویندی اے
 پاڑا چولا پا کے یار نہ آیا کر
 میگوں آجی غربت یاد آ ویندی اے
 نال دے گھراچ ڈیکھاں مسے ڈیوے کوں
 پورے شہار دی دولت یاد آ ویندی اے
 جھک جوڑے دے گھائے پیار کوں ڈیکھاں تاں
 جھک ناکام محبت یاد آ ویندی اے
 آج وی مظہر کنیں کوں مردا ڈیکھاں تاں
 جھک جھک پل دی مہلت یاد آ ویندی اے

ڈکھ دا ڈیوا ہال رکھیاں وت سم پوساں
 گزریا ویلھا یاد کریاں وت سم پوساں
 اکھیں دے ڈسکار سٹے نہیں تھیدے میتھوں
 ہنج کوں ہنج دا کھیر پلیساں وت سم پوساں
 ڈیوے دا ڈکھ میں جاٹا او میڈا جائے
 ڈیوے نوں میں رت پلویاں وت سم پوساں
 ست رنگیاں پکاں تے ہنجواں ٹھوٹے کھاسن
 آپٹے سارے خواب رنگیاں وت سم پوساں
 بستر نال ڈووں چار کتاباں، کاغذ ہوسن
 پڑھساں، لکھساں، خون سڑیاں وت سم پوساں

تھک کے ملدائے شمارِ ودھ ویندائے
آدمی دا وقارِ ودھ ویندائے

میڈے پیر ان سفیرِ سفرِاں دے
میں جو رُداں تاں شہارِ ودھ ویندائے

تنگ چاھٹی تے پیار دا تعویذ
میں سٹائے کاروبارِ ودھ ویندائے

گچھ کریں ہا علاجِ مرضاں دا
گولی گچھنداں بخارِ ودھ ویندائے

تھک ولی نے میکوں ڈسایا ہا
ہس کے پولوتاں پیارِ ودھ ویندائے

میڈے آؤن توں پہلے تنگ ہوندائے
توں جو آویں بزارِ ودھ ویندائے

میں نشئی ہاں تے توں نشے وانگوں
تیکوں ڈیدھاں خمارِ ودھ ویندائے

توں نی ملدا بے چنت سدا ہاں
مل پوویں، انتظارِ ودھ ویندائے

جھے گئیں نل یاری کو نی
 اُتھے وِت منہ ماری کو نی
 تُوں بچھیدا ئیں ہمتہ بٹھ گھنسی
 اے بندہ درباری کو نی
 عشق دا داڑو ڈس لٹھانا!
 ساکوں حور ہماری کو نی
 گئی گئی روزے دار ڈسیندائے
 بر گھر اچ افطاری کو نی
 قبضہ کرٹا چاہندا ئیں مظہر!
 دل ہے جھا سرکاری کو نی

موتیا تے گلاب تھی گئے ہاں
 پینداں پینداں شراب تھی گئے ہاں
 ہُن تان خود کوں سنبھالٹا پوندائے
 بے حد و بے حساب تھی گئے ہاں
 شاعری کر کے ہُن ہاں پچھتاوے
 خواہ مخواہ بے نقاب تھی گئے ہاں
 آپ آکے تے ٹھیک کر وُج تُوں
 تُوں جو آدھائیں خراب تھی گئے ہاں
 گول ہُن آپٹے آپ کوں مظہر!
 ایویں لکھدائے جو خواب تھی گئے ہاں

توں جو سدا میں تاں خواب لگ ویندن
ٹیٹیاں تے گلاب لگ ویندن

میڈے بنجو وی بادشہ ہن پئے
دل دی پھولن کتاب لگ ویندن

جیویں ہری تے پور لگ ویندائے
اُونویں اکھیاں کوں خواب لگ ویندن

نیکیاں میں کریندا رہ وینداں
اُوندے کھاتے ثواب لگ ویندن

ڈوں فرشتے ڈیہاڑ گورے سئی
راتیں ڈیکھن حساب لگ ویندن

خط میں لکھ لکھ کے پاڑ چھوڑاں تاں
اُوندے آوٹن جواب لگ ویندن

تھوڑی تھوڑی ہلدی چکی اے
نبض غریب دی چلدی چکی اے

چٹے وال پئے کالے تھیندن
یار جوانی و لدی چکی اے

پچھ نہیں یار حیاتی بارے
گلن دی شے اے ہلدی چکی اے

ٹوری ہم بجٹاں دے پائے
تا نگھ چکھوں تے و لدی چکی اے

ہلدا ڈیوا چھوڑ آیاں میں
تیز ہوا وی چلدی چکی اے

اے بھانبر وی بٹی سہدی اے
ہک چنگاری ہلدی چکی اے

ساہ ول آئیے مظہر! لگدائے
رات ہجر دی و لدی چکی اے

عیب ثواب تے تقصیراں کوں پڑھ گھندے ہاں
متھے لکھیاں تحریراں کوں پڑھ گھندے ہاں

باہروں بسدیاں کھلداں لیکن اندروں اندروں
روندیاں ہوئیاں تصویراں کوں پڑھ گھندے ہاں

ہُن خواہاں کوں پُرکھن دی گئی لوڑ نی پوندی
اکھیاں ڈکھ کے تعبیراں کوں پڑھ گھندے ہاں

تن دے سوئے کپڑاں توں مرعوب نہ تھیندے
من دے ٹوٹے تے لیراں کوں پڑھ گھندے ہاں

کتنے بے اختیار تھی گئے ہاں
توں ملائیں تاں بیکار تھی گئے ہاں

موت خوشخبری گھن کے آگئی اے
زندہ لوگاں ءچ شمار تھی گئے ہاں

تخت کوں چھوڑ کے تے منہ کر وُہنج
ہُن اساں وس توں ہا ہر تھی گئے ہاں

ساکوں کنگ دان مال سمجھا گئے
تھیں الایائے ہمار تھی گئے ہاں

چہرا بلدائے اُوہو وپاری ہے
ایویں لکدائے بزار تھی گئے ہاں

ہس کے پلن دا شکر یہ سائیں
ہُن تپڑے قرضدار تھی گئے ہاں

گھس شکاری دا جرم تھیں مظہر!
آپ آپٹا شکار تھی گئے ہاں

○

توں میڈا انتظار واپس کر
جیڑا میں کیتائے پیار واپس کر

ہک ہک پنج دا حساب ڈے میوں
چتا لُوہیائے سنگھار واپس کر

تھیں جو رو لائے تاں ساہ خُٹ پئے ہن
میڈے ساہواں دی تار واپس کر

لوگ اُبرا کے میوں راضی تھیں
میڈا پہلا وقار واپس کر

کئی وی سٹدا نی گالھ مظہر دی
توں میڈا اختیار واپس کر

قطرے کوں جھٹکیندا راہندائے ڈیندائے خار سمندر
 ہُن اکھیاں کوں کرٹا پوسی تار بتار سمندر
 تائیوں اُنچ میں موت دے منہ پچوں مویا مویا پچیاں
 ڈٹھائے ماء دی اکھیں دے وِج پہلی وار سمندر
 اُس دے نِزے ویندیاں ہوئیاں اے گل ذہن اِج رکھیں
 پہلی وار او قطرہ ہوندائے ڈوجھی وار سمندر
 ساحل تے گئی ہئی یا ناہی اے گل یاد نی میکوں
 ڈٹھائے میکوں ہڈیاں ہوئیاں آخری وار سمندر
 چپ تھی ویندائے، گم تھی ویندائے، رووٹن وی لگ ویندائے
 گھم گھم وِلیھے میکوں لگدائے آپٹے آر سمندر

آدھا ہائی جو اے دستار میں ہور نہ گھمیں کوں ڈیاں
 آپ لہا کے ڈے پکھائے میکوں گل دستار سمندر
 لگدائے ساری زندگی ساڈا میل کپدائیں نہ تھیں
 توں تے میں ہاں آسوں پائوں ہے وِچکار سمندر
 میں ہنجواں دی ویل لگینداں اتنا وِٹن گرینداں
 میڈے کولوں آپ آ وڑدائے پتاں بھار سمندر
 نیلوفر ہے یا سونامی ہڑیاں چھوڑ کے ملوں
 اُنچ تاں میکوں لگدائے آپٹے وس توں باہر سمندر
 چوڑھویں رات دا چن وی مظہر ڈیندائے آپ گواہی
 کون آدھائے جو کیندے نال نی کردا پیار سمندر

ڈوں کہ ترائے ہن مکان یاد آدم
اے ہگلی کیویں شاہر بن ہگلی اے

میں جئے اُن پڑھ کوں وی پڑھا چھوڑا کی
تیڈی نسبت وقار بن ہگلی اے

ملٹا جلتا تاں رسم ہے ورنہ
دوستی اشتہار بن ہگلی اے

آپنی تصویر روز ڈیدھا ہم
تیڈی تصویر آر بن ہگلی اے

زندگی انتظار بن ہگلی اے
بے قراری قرار بن ہگلی اے

توں نہ سولی توں ہن ڈرا میکوں
اے میڈے بگل دا ہار بن ہگلی اے

مر کے حک ڈنہہ کہا وٹا پوسی
ہن حیاتی وی بھار بن ہگلی اے

احساب

چھوڑ رزقِ حلال دی گا لھیں
اے تاں جن پچھلے سال دی گا لھیں
کیوں ڈریندا میں میکوں عذاباں توں
نپ پھنیاں میں گنہ ثواباں توں
میکوں روٹی دا خواب کھاند پئے
تیکوں یوم الحساب کھاند پئے

ڈیوا

میڈے اندر ڈیوا بکے
میں ڈیوے دے اندر ہکاں
میں مسماں تاں اوئی بچدا
اومسے تاں میں مرویاں
اے ڈرتوں
گئی صدیاں توں ہلدے پئے آں
ہک ڈوجھے دا
پکونپ کے چلدے پئے آں

وچھڑی گونج قطار

لوگ ہک پئے کوں چڑے راہندے ہُن
ماکیوں گھاٹا پیار ہوندا ہا

وچھڑے سالان دے بعد ملدے ہُن
دیر تئیں انتظار ہوندا ہا

ہُن تاں یاری و پار بٹ گئی اے
یار اُوں ویلے یار ہوندا ہا

جھ لہو دی لکیر واہندی اے
اتھ غلاباں دا شاہر ہوندا ہا

ہک دکان ہا بھری محبت دی
سارا سودا اُدھار ہوندا ہا

ساڈے ہتھاں تے خواب جمدے ہُن
ساڈے نیناں اچ تمار ہوندا ہا

نال ساڈے کراڑ راہندے ہُن
سامنے ہک یزار ہوندا ہا

توں تے میں ملدے ہاے غرساں تے
ہک ولی دا مزار ہوندا ہا

کچھ فی بدلا

اُوہا توں تے اُوہا میں ہاں
کچھ فی بدلا

بدلے ہن تاں

گھر دے بدلن

وعدے بدلن، رشتے بدلن

رستے بدلن، ویلھے بدلن

ہُسن وی توں تے میں ملدے ہاں

ایہو کچھ تے گل ہے ساری

پہلے ہنس کے ملدے ہاں

ہُسن ملدے ہاں

روپوندے ہاں

اُوہا توں تے اُوہا میں ہاں

کچھ فی بدلا

دروازہ

تہڈے گھر دے ست دروازَن

میں جوتیکوں

ملن آواں

ہک دروازہ

کھول رکھیسیں؟

سُوتا

جک سُوتاوی

ڈکھ

چُٹن گھندائے

واری لیسیں!

یاری لیسیں!

شِفاء دی پڑی

تُوں ایں نُور سُور دے وانگوں

جنت دی گئیں سُور دے وانگوں

تُوں بگھئیں

کوہ طُور دے وانگوں

تیکوں جہڑاڈ کھے

اُوہا شل تھی ویندائے

جیہڑاوی بیمار تکیںدائے

وَل تھی ویندائے

وَسُوں وِیہڑے

ساڈے چاچے دا

لوہٹاں دا

پچڑا مویائے

خِلقت

ساڈے گھر

ڈھک پئی اے

ھورتاں کئی نی

مدتاں بعد آج

ساڈے گھروں

وَسُوں تھئی اے

وِیلھے داڈر

اکثر شام کوں

آپنے گھر دے

پوہے مار کے

ڈُرویندے ہاں

چپ چپے

مرویندے ہاں

لیراں لیراں گر ڈے

دھڑھوٹا ہاں

میکوں استھاں اپڑا ڈے

اُج کل میکوں بہوں ڈ سدا ہے

اکھیں دے وچ مٹی پاڈے

گن میڈے ہر بگل سن گھندن

گناں دے وچ پگھلا ہوا سیسہ پاڈے

ہتھاں دے وچ انھی طاقت ول آئی اے،

توں ہتھ گپو پاڈے

پیر میڈی مرضی توں ہٹ کے بچ پوندے ہن

چراں وچ زنجیراں پاڈے

چرب زبان میں تھینداوینداں

میڈی جھتے تالا پاڈے

سینہ میڈا گھلد اویندائے، سینے دے وچ

میٹھاں مار کے ہک ہک شے توں گٹھا گر ڈے

ہک تصویر توں پاڑ کے گئی تصویراں گر ڈے

وقت ہک واری

میکوں لیراں لیراں گر ڈے

رنگاں دی تقسیم وی تہیڈے بوچھن صدقہ تھئی اے
رنگ وی تہیڈے نال کھلو کے رتے پیلے ہوندن

بارش ڈاڈھی تھی پووے تاں ترمے واندھے راہندن
بندے پاہروں اناں ہوندن اندروں گارے ہوندن

نوکری حاصل کرن کیتے لین قطار اچ گھلن
ڈگری داتاں ناں ہوندا اے باقی دھکے ہوندن

ہو ہے تے کئی آن کھلووے سدھی گالھ ڈسندن
ہال فرشتے ہوندن مظہر کتنے سچے ہوندن

بندے چنے وڈے ہوندن اُتنے نکلے ہوندن
رہے ہوئے گھر دے اکثر بگھے ننگے ہوندن

لوگ سمجھدے ہون اساں رنج کے ٹکر کھادائے
اساں خالی بھانڈے اپنے سامنے رکھے ہوندن

دستی دے سردار کوں آکھو اندروں ڈٹھا کرے
مزدوراں دے کپڑے اکثر میل گیلے ہوندن

کون پوری کرے فرمیش گئی کر سگدائے؟
یار آج کل دا شمر قند و بخارا منگدائے

خود کوں ورتا ودا گجھ رکھیں میڈے جوگا وی
دل شہنشاہ ہے تیکوں سارے داسارا منگدائے

میں سچینداں جو محبت دا اتھاں کیا بُکسی
لوگ ایں شاہر دادل ڈے کے دوبارہ منگدائے

دُھپ دی وستی دا ہے دستور نرالا مظہر!
ہر کوئی آپٹے چکھاویں توں سہارا منگدائے

گن دے اُسرار توں جھکھو اشارہ منگدائے
اے میڈا جسم ولا مٹی تے گارا منگدائے

گھین تاں آواں ہا بھلاؤس جو میڈا چلدا نہیں
کیا کراں ہال میڈا چن تے ستارا منگدائے

زخم لہراں دے چچاؤن گئی سوکھا کم نہیں
صُہن کنارہ وی سمندر توں کنارہ منگدائے

کنیں ہو ہے توں خیر لہجیسی
پندا جُل ٹوں در نہیں مگدے

پیر وی ترٹ کے ڈھاگئے وِت وی
ساڈے یار سفر نہیں مگدے

مک وِجئے ہن نیزے تیڈے
رُدا جُل اصغر نہیں مگدے

متاں سمجھیں ہکا میں ہاں
بُری تیڈے بر نہیں مگدے

○

دُشمن دے لشکر نہیں مگدے
بندے مک گئے شر نہیں مگدے

نال محافظ چھیں چھیں ہوندن
وِت وی ساڈے در نہیں مگدے

لمبی یار قطار کھڑی ہے
ماری وِج ٹوں سر نہیں مگدے

تیکوں ڈکھ کے اُگلا چکھلا ورقہ بھلدا ویندائے
زندگی بھر جو پڑھدے رہے آں سارا بھلدا ویندائے

ترجھی پڑی آلاں کوں نہیں پتہ اساں کوٹ آں
ڈوجھی پڑی کوں وی لکھدائے شجرہ بھلدا ویندائے

حک پاسے دی سیدھ کڈھینداں ڈوجھا پاسہ لے
شیشہ میکوں آدھائے تیکوں حلیہ بھلدا ویندائے

تہڈی اکھ دی بنج وی میکوں وانگ سمندر ڈے
ہک قطرے توں واقف تھیاں، دریا بھلدا ویندائے

ایویں لکھدائے جیویں اساں بے گھر تھیندے پئے آں
ہولے ہولے ساکوں گھر دا رستہ بھلدا ویندائے

توں تے میں بس ڈونہیں پار دوونج کے گٹھے راہوں
رکیویں رکیویں آکھیا ہاوی مصرع بھلدا ویندائے

گھر دے آئوں پاسوں پھیرے مار کے خالی وِلاں
اتھاں ہائی یا اتھاں ہائی دروازہ بھلدا ویندائے

چٹیاں قہراں نال تاں مظہر خاں دا گھرھی یاد جی
کیوں تیکوں اوں قہرستان دا نقشہ بھلدا ویندائے

بندہ چٹنا وڈا ہوندائے
ڈکھاں نال او لڈا ہوندائے

ساکوں تاں گئی چُجھدائی کوئی
اُوندا جھا جھا سڈا ہوندائے

اُول کوں جُو کے ڈیکھ نہ سگدا
بر تے گھا دا گڈا ہوندائے

ٹوں وی اُتھاں پیار رکھیندائیں
جٹھاں چوکھا مڈا ہوندائے

تئیں میں دے وی ڈکھڑے سانجھے
دل گئی لڈا وڈا ہوندائے

جکھیں کوں کھا کے دل مر ویندائے
پڈی تئیں او پڈا ہوندائے

سُتھری جھاتے پیر رکھینداں
وَت وی سامنے گھڈا ہوندائے

مظہر جاں تے بُجھدا کیوں نی
تہڈا ہر جھا پھڈا ہوندائے

جاں وی ڈیدھا ہے میکوں تپ ویندائے
روز ورقہ او دل دا گپ ویندائے

ہُن رقیباں دی موج بَن پوسی
تہڈا ساڈا جیکر پلپ ویندائے

میں وی اول راہ تے رُکے وَنچٹا ہے
جیہڑی راہ تے اے مُشکی سَپ ویندائے

میڈی پُپ نال تُوں گئی ہیا ہیں
میں جو پولاں تہڈا سٹہپ ویندائے

کیویں ہوندائے تے کیویں تھی ویندائے
بندہ دُنیا تے آکے گھپ ویندائے

ساڈی غلطی پہاڑ بَن ویندی
وڈے لوکاں دا عیب چھپ ویندائے

ہک لکیرا ہے جیہڑا رُدا فی
میڈے پیراں چوں آکے نپ ویندائے

میں ہاں ہک عام آدمی مظہر!
چنگ چنگیراں توں تھی گندھپ ویندائے

مسلے اکثر حل تھی ویندے
کجھن تے سمجھاوڻ نال

اندروں گئی آواز نہ نکلے
ڈکھ کھنڈ ویندن ڳاوڻ نال

رشتاں دی تئد کچی ہوندی
ترث ویندی آزماوڻ نال

بندہ آپیں چپ تھی ویندائے
آپ کوں آپ آلاوڻ نال

دستک دی او گل نی راہندی
ہر پوہا کھڑکاوڻ نال

دل دے پینڈے کیوں نی مگدے
ہک پئے کوں گل لاوڻ نال

مگدے نہیں گراوڻ نال
ڈکھ تاں ہوندن ساہوڻ نال

وڈے بندے مر نہیں ویندے
ڈوں ہک مٹیاں پاوڻ نال

بندہ بچھا تھی نہیں سکدا
چھے کپڑے پاوڻ نال

سٹیاے صدقہ تھی ویندا ہے
ہنجواں کوں ورتاوڻ نال

ساڑے کوں وی ساڑا تھیندائے
زخماں کوں زخماوڻ نال

گُزرا ویلھا وَل نی آندا
پُھل تعویذ کراوڻ نال

کڈاں پَر دے، پَر دے راہندن
کندھاں کوں اُسراوڻ نال

چٹا بندہ کالا تھیندائے
اِس دُنیا تے آوڻ نال

ساہ دی کندھلی بُھردی پئی اے
ویلھے دی اِٹ ڈھاوڻ نال

یار نی راضی تھیندے مظہر!
کھاڈیاں تے ہتھ لاوڻ نال

اکھ دی نازک پپلی توں جھک تارا لُوھدا ویندائے
اِنج رُخسار تے لیک بٹائی ہس غازہ لُوھدا ویندائے

ویہڑے دے وِچ پائی وڑیائے چھت توں ہاکے ڈٹھائے
ایویں نظرائے گھر دا سارا نقشہ لُوھدا ویندائے

میکوں اپنی جان توں زیادہ اِس بھڑے دا چٹائے
مپڑے نال اے ڈکھاں مارا دریا لُوھدا ویندائے

جکھیں تے جیڈا ناں لکھا ہم چُندا راہندم ہر لے
اُنج سیلاب اِنج گھر دا او دروازہ لُوھدا ویندائے

گئیں ویلھے میں دھپتے ہونداں گئیں ویلھے میں چھالتے
اے معلوم نی تھیندا کیہڑا پاسہ لڑھدا ویندائے

اے نا ہووے گھر تئیں اپڑے مٹی چاڑنی پوی
من دریا دی گھردی چکی اے رستہ لڑھدا ویندائے

اٹھ صحرا وچ نال ہوا دے اڈ دے پھڈ دے ویندن
خواب خیال دی لہر ایچ سُرخی کچاوہ لڑھدا ویندائے

تیڈے منہ توں لٹھائے جیویں پاٹی وچ وچ ڈٹھائے
پھلاں کوں وی ہاسہ آیائے ہاسہ لڑھدا ویندائے

چار چدھاروں اکھیں دے بس پاٹی ہوندائے مظہر!
گئیں گئیں ویلھے لگدائے جیویں کوٹھا لڑھدا ویندائے

چھوڑ ڈے سارے رنگ ملنگ تھی وچ
اندروں باہروں ملنگ ملنگ تھی وچ

دنیا داری دے خوف توں بہتر
ڈٹ کے پی چرس بھنگ ملنگ تھی وچ

ڈووں کڑے پا کے توں دریاں مار
پاٹوں مندری تے ونگ ملنگ تھی وچ

تیڈے اندر دا زاہر مر ویسی
آپ کوں آپ ڈنگ ملنگ تھی وچ

توں جو قطرے توں خواب پندائیں
گئیں سمندر توں منگ ملنگ تھی وچ

ساز ہوندن علاج ڈکھاں دا
ٹوں وچا مُرلی چنگ ملنگ تھی ورنج

ڈور سائیاں دے ہتھ نپا اپنی
بٹن کے بے شک پتنگ ملنگ تھی ورنج

تیڈے دشمن ہزار ہووٹ پئے
خیر ہر گھیں دی منگ ملنگ تھی ورنج

چپ دی دھوتی ولایت رُدا جُل
پول دی نہیں نہ کھنگ ملنگ تھی ورنج

گجھ ڈیہاڑاں دی زندگی مظہر!
خیریں میریں نہ ٹنگ ملنگ تھی ورنج

خلقت ساری تھی چکی اے
تائیوں پٹاں گھستی چکی اے

ماء نال گھڑوں پھو کے نکلم
وَت وی ٹکر رکھی چکی اے

ھور پوہے تے وَنجے سکووی
ساڈے گھراج لٹھی چکی اے

اکھ رووٹ توں باز نی آئی
دل دی حالت ڈسی چکی اے

کشتی نال بُجھیاں پانی
بھا دریا دی خچی چکی اے

لکھدائے گھیں داسر ونج لنگائے
رت دیوار تے جی ہکی اے

گرمی ہوں اے پی گھین پنچوا
منگرے اچ ٹھڈی لسی ہکی اے

ساہ نس آندا، دل دی دھڑکن
پرسوں دی ہاں سٹی ہکی اے

ساڈے دل تے پیر نہ رکھیں!
سرک ساری پٹی ہکی اے

تائیوں کالی رات فی مکدی
زلف جو پڑی وئی ہکی اے

○

پہلے یار قبیلہ بکدائے
وت ونج اچا شملا بکدائے

جاناں دی قربانی ڈے کے
جھنڈے تے چن تارا بکدائے

کٹھے تھوئن پانی سارے
تاں ونج کے جک تارا بکدائے

بھودن ہال تاں چگے لکھن
وسوں نال تاں ویٹرا بکدائے

دریا میگوں آپ ڈسایائے
قطرہ قطرہ دریا بکدائے

ہتھاں نال سفر نکمیں ہوندے
چر ہووٹاں تاں رستہ بکدائے

منگو تاں خیرات فی ڈیندا
اُونویں تاں او چچکا بکدائے

تھوڑا ڈتائی تہیڑی مرضی
حصہ تاں بہوں سارا بکدائے

○

ہنج ہنج دا گلدستہ ہوندائے

اکھ فی ہوندی دریا ہوندائے

وگھری بگل اے ڈسدا کو فی

ہر دیوار ایچ رستہ ہوندائے

ڈوڈو آناں توں وک ویندائے

بندہ کپڑا ستا ہوندائے

وستی آلی کتھ کر گئے جن

ہر پوہے تے تالا ہوندائے

لوک تاں ڈیکھن آندن خالی

ساڈے نال تماشہ ہوندائے

گئی آوے نہ آوے آساں
رستہ ہال کے رکھا ہوندائے

تیکوں ڈیکھ کے اکھ نی گھلدی
اتنا وی گئی نشہ ہوندائے

راتیں گھر اچ گئی نی ہوندا
میں ہونداں یا ڈیوا ہوندائے

ہاں دی لیر کوں چیر سٹیدائے
کیڈا اوکھا مصرعہ ہوندائے

گھر اچ ماء دے ہوندیاں مظہر
کیوں دربار تے پٹھا ہوندائے

ڈیدھا پٹھاں اندھار کافی ہے
شور دریا دے پار کافی ہے

یار ڈوں پول تیڈی نفرت دے
میڈے کیتے اے زاہر کافی ہے

ھن تیاں لگے جہان وُج لاہسی
زندگی دا غبار کافی ہے

اتنے وڈے وی اساں کو نا تھئے
ساڈے کپتے اے شاہر کافی ہے

صور ساڈا مطالبہ کو فی
حیڈا اتنا ای پیار کافی ہے

ہس الاون ایڈا ضروری نہیں
حیڈا ڈیکھن ای یار کافی ہے

ساکوں رتے دی لوڑ نہیں مظہر!
عاشقاں وچ شمار کافی ہے

بگھاں نال اُچارے ویندن
کیویں جھگے ساڈے ویندن

اُتھے ٹون دے دریا وانہن
جھے جھنڈے ساڈے ویندن

پھلاں وانگوں دل ہوندے ہن
پیراں پٹھ لتاڑے ویندن

ہنجو تاں وُج موتی بچدن
پہلے رنج کے کاڑھے ویندن

ایہو ڈکھ اے گئی نی سڈا
آسماناں تے ہاڑے ویندن

توڑ اپڑن تاں ولدا آوے
خط رستے وچ پاڑے ویندن

اتھاں کپڑے گئی نی ڈیدھا
اتھاں جئے جھاڑے ویندن

جٹاں کوں سہوایا ویندائے
ول سولی تے چاڑے ویندن

سو سو ویس بدلدن مظہر!
ول وی عاشق تاڑے ویندن

اڈ دیاں دھوڑاں ماتم کیتائے، رستاں ماتم کیتائے
پیراں نال گھلیندے ہوئے چھالاں ماتم کیتائے

ایویں لگدائے آسماناں تے شامِ غریباں ہووے
رات دا بو جھن کر کے چن تے تاراں ماتم کیتائے

راتیں اٹھاں ویہڑے دے وچ اتھر وروندے ڈٹھم
علماں لگے گھر دے وچ دیواراں ماتم کیتائے

کل میں ہک بازار اچ اپنی لاش کوں وچن پھیاں
مہڑی لاش کوں ڈیکھ کے جیندیاں روجاں ماتم کیتائے

انساناں کوں پھل تر وژن تے ذرہ ڈکھ نی تھیدا
پھل کوں پھر تھیدا ڈکھ کے پھراں ماتم کیتاے

کیندے ہووٹ دا انہاں کوں آج احساس آتھیاے
سالاں بعد میں تیکوں ملاں ہجراں ماتم کیتاے

آج میں ڈٹھائے پاٹی کوں پاٹی دا چھتا ہوندائے
ساڈی اکھ دے سکٹن تے دریاواں ماتم کیتاے

مظہر میڈی رُوح تے جسم دا رشتہ تر وژن آلاے
پہلی واری زندگی دے وچ ساہواں ماتم کیتاے

ہولے ہولے رات گوردی ویندی ہے
ساڈی تئیں کن خواہش مردی ویندی ہے

گئیں چا میکوں گنڈھڑی اچ ہنھ کے لوڑھاہی
لکھاں دی ہک لاش ہے خردی ویندی ہے

اُپٹا تئیں بچوی کوں ما دا چھتا ہے
گھر ڈتئیں ویندی پکی اے ڈردی ویندی ہے

تیڈے آوٹ نال ایہو تبدیلی ہے
ساڈی دَستی ہور سوردی ویندی ہے

جیویں جیویں مرڻ آلا ٻڌا پئے
پاڻی تے تصویر اُبھردی ویندی ہے

اُسے پاسے مپڙے آپڙے راہندے هِن
جیہڙے پاسے دہشت گردی ویندی ہے

تپڙے کڻ تان شید اے یار تماشہ ہے
ساڙے سر تون ریل گُردی ویندی ہے

چھک چھیر اُچ دھاگے ترندے ویندے هِن
ساہ دی ڏوری مظہر بُردی ویندی ہے

دُھپاں نال نہ چھاواں نال
گھر تان ہوندن ماواں نال

سر تون کالا بوچھڻ ڏُٹھائے
کندھ بھر گئی پر چھاواں نال

ہر ویلے اکھ روندی راہوے
کوڻ وے دریاواں نال

هڻ تان میکوں حصہ ڏیو چا
کیتم ڳالھ بھراواں نال

جھٹیاں چا گھن جھا بن پووے
آخری واری باہواں نال؟

ہر پاسے اُج گرمی ہوئی
ساہ پئے ملدن ساہواں نال

آخر ترٹ کے ڈھا ویندے ہن
پہر تاں گھسدن راہواں نال

ٹوں جو آدھائیں رل کے مرسوں؟
چنگا وِت میں آواں نال

اُج کل مظہر یار گُزارے
نہیں تھیندے تنخواواں نال

○

پاٹنی وچ مَن تارے خواب
ہڈدے ویندن سارے خواب

اکھ وچ پیار دا سُرمہ پائیم
کردے ویندن کھارے خواب

ہر شے تہلی ولی پئی اے
ساڈے کون سنوارے خواب

ہک ڈیہنہ اتنا تگ آیاں میں
وُج دیوار تے مارے خواب

اُج تئیں فیصلہ تھی نہیں سکيا
میں ہاراں یا ہارے خواب

انھی مگنی وستی دے وچ
اساں پُچن پُچن مارے خواب

ہر گھیں کول ہن اپنے جوگے
ڈیندائے کون اُدھارے خواب

یار دی اکھیں لال ڈسیون
ڈیدھائے ساڈے بارے خواب

میں توں بھار نی چایا تھیدا
اکھیاں توں ہن بھارے خواب

لکدائے وطنائے تے ول آسی
ڈیندے پئے لشکارے خواب

○

ساڈے نال تاں اوپری تھئی اے
گئی نی جائدا اللہ سئی اے

ہک بوچھن کوں پُچن کیتے
پوری وستی لودھدی گئی اے

شالا ڈھول کوں گجھ ناں تھوے
شام دے ویلھے ونگ ترٹ ہی اے

گئی تاں لاش کوں چاؤں آسی
اکھ مجھے کوں ڈیدھی رہی اے

دھی دا ڈاجھ مکمل کیتس
ہانہ کوں وچ کے ونگ گھن آئی اے

زرداراں تے

تھک ساراں تے

پر پئے ہوندن

دیواراں تے

ہتھ پئے ٹھردن

انگاراں تے

ہنجو مردن

رخساراں تے

فیصلے ملدن

تلواراں تے

سر پئے ملدن

دستاراں تے

رزق وٹھیندائے

چن تاراں تے

وچھڑے ملدن

درباراں تے

قصہ کُردائے

کرداراں تے

تخت ہزارہ جھنگ دا موسم
 دل آیا ہے سنگ دا موسم
 گئیں چولے دا، گئیں چٹری دا
 میں منگوائیائے رنگ دا موسم
 اس واری تاں بٹھلے پیسوں
 تھوڑا آندائے بھنگ دا موسم
 چھوڑیں گلیائے بوچھن اُتے
 اپنے اپنے رنگ دا موسم
 سرتے گڑ دے پوٹے نسرے
 واچہ، طبلہ، چنگ دا موسم

ہک بندے دی پو جا تھئی اے
 کتنے ہور خدا بن گئے ہن
 میں ہک واری بھوکا مارائے
 دیواراں دے ساہ بن گئے ہن
 جھ میں پہلا پیر رکھا ہائی
 اُتھوں کتنے راہ بن گئے ہن
 اُس نوں آکھو جھل کے آوے
 ہنجو ہُن دریا بن گئے ہن

ہٹن روساں تاں کیویں روساں، اکھتھی گئی اے ریت
جھولی خالی رہ گئی اے میں موتی پٹھان کیر

تیڈے گٹن میں چنی آندا ہم تھی گئے تے ڈپار
پھل گملا گئے، ول گملا گئی پھلاں دی چنگیر

ساکوں روز ڈراوٹن آندن تیڈے بھیرے خواب
گدڑاں دی گھل پاوٹن آلے ہٹن نی سگدے شیر

تیں میڈے اس دل دی ترکڑی تے اج ٹٹائے یار
میڈی مرضی میڈے گٹن توں پا ہٹن بھانویں سیر

جاں اکھیاں دی ہر جھٹاواں ڈھانڈن رتے ہر
بج دے تے اکھ آ ویندی چھالاں تے ہر

جیڑے ڈنہہ دی پھپ کے آئی اے میڈی نویں کتاب
آند گواڈھوں پکھن آئے ہن چھور تھیاے کہ چھیر

اتنے تھوڑے وقت اج بندہ تھی نہیں سگدا تیار
تیں تے میں دے نکھڑن وچ ہے ڈوں لٹھاں دی دیر

دعا یا بد دعا ڈیوے، پرے تھیوے
میڈی ہر شے ولا ڈیوے، پرے تھیوے

اوندی مندری میں اوندے منہ تے مار آساں
میڈے چھلڑے ولا ڈیوے، پرے تھیوے

میں اُونکوں یاد رکھٹا وی بنی چاہندا
اُونکوں آکھو جدا تھیوے، پرے تھیوے

مناوٹ دی کوئی صورت نی بن سکدی
جے تھیندائے تاں خفا تھیوے، پرے تھیوے

میڈے طرفوں تاں مظہر سیں اجازت ہے
اُونکوں آکھو، جدا تھیوے، پرے تھیوے

فردیات

ھٹ گئی ہے سفر دا موقع ڈیو
زندگی دا سفر مکا چھوڑائے
تسیں جہاں آکھیاں توں مر کے ڈکھا!
مقبرہ میں اُتھائیں بٹا چھوڑائے

ہجر دی برف ہاں تے جم گئی اے
اکھ دے بوچھٹن تے رات دھم گئی اے
خواب، دیوار تے تھپی گئے ھن
زندہ رہا ہواں تے آ کے سم گئی اے

انتہا پر تے رکھ کے ملیا کر
تیڈی اُلفت دی ابتدا تاں ہاں
مُلک دے شاہ بننے سکدے
چلو مرضی دے بادشہ تاں ہاں

لوٹو۔ محمد مظہر نیازی

درد بہوں اے مگر دوا گھٹ اے
مختاں دا ایتھاں صلا گھٹ اے
زندگی ایں طرحاں گزردی چکی
نیر پنجر ہے یا ہوا گھٹ اے

یکی جی اے گل کر گھنسیں
بیماراں کوں ول کر گھنسیں
میتھوں دل دا حال جو پچھدائیں
دل دا مسلہ حل کر گھنسیں

زندگی کوں خوار میں کرٹائیں
تئیں نی کرٹا تاں پیار میں کرٹائیں
توں وی جھک روز سک کے تیرا تھی
کیا فقط انتظار میں کرٹائیں

توں میڈی ابتدا کوں کیا جائے
میں تیڈی انتہا توں بعد آیاں
میکوں بھیجائے ایتھاں خدا سکے نے
میں تاں ماء دی دُعا توں بعد آیاں

تیکوں ساکوں چاڑن آ لے بہوں آ وڑن
آسوں پاسوں ساڑن آ لے بہوں آ وڑن
مظہر آپنے آپ کوں سانجھ کے رکھٹا پوندائے
ورنہ کپڑے پاڑن آ لے بہوں آ وڑن

لفظ دی چچ کوں ذرا اظہار تئیں پہنچن تاں ڈے
میں قلم چائی وداں تلوار تئیں پہنچن تاں ڈے
گھس کے گھن آساں غریباں دی لٹی جاگیر کوں
ہتھ میڈا اھک وار توں زردار تئیں پہنچن تاں ڈے

جک سہیلی دا ڈکھ وٹڈایا ہم
آپٹا چولا پُسا کے ول آئی آں

مڈتاں پہلے کر بل گئی ہئی ول نہیں آئی
ساکوں آج وی بنج داما تم کرٹا پوندائے

لوگ گمکن جو کیندے وعدے کوں
ساری عمر اں نہھیندے رہ ویندن

جک جک اٹ دا دل زخمی ہے
ہو ہے وچ دیوار آ گئی اے

رسم دشمن، رواج قاتل ہے
ایویں لکدائے سماج قاتل ہے

لوگ ہن موت دی دُعا ممکن
زندگی دا مزاج قاتل ہے

جس ڈینہہ دا زیور تھیں پایاے
سونے دے بھا ودھ گئے جن

توں مَھل تے میں خشیو آں
کیویں تہڈے نال کھلوواں

اگلی منزل دا سوچیا وی نہیں
تھیں جو آکھائے تاں نال رُپے آں

میڈی چپ دے سمجھ اشارے کوں
میڈے بوچھن دا رنگ اکیندا پئے

ہس کے پلٹ دا شکریہ سائیں
ہٹن تہڈے قرضدار تھی گئے ہاں

لوک تاں آدھے ہن مٹی وچ مٹی تھیاں
میں مٹی وچ رل کے اُلٹا سونا تھیاں

بوسہ ڈتا ہے لب دا اکھیں نال چم کے آیاں
توں نہیں ملا تاں تہڈی دَرسال چم کے آیاں

درد دا سورج لٹھئے تاں شکر ہے تسکین تھئی
ہجر دا جکھ ہور ڈنہہ وی اُج مکمل تھی پکھیاے

رُوح پتر تھی گئی تے جسم وی خُل تھی پکھیاے
میں بولہ تھی گیاں یا وقت پاگل تھی پکھیاے

مصنف دیاں چھپیاں ہویاں کتاباں

سیلاب میں آنکھیں
دھوپ نگر میں چھاؤں
سُرتے تال
ہنج دا ویٹن
خواب دیوار
حرفِ تحسین
پیوندِ حرف
تُو اگر ہمکلام ہو جائے
رحمتِ سخن
لکھاں بیٹھ پہاڑ
تھل آباد
لَوظ

مصنف دیاں آوٹاں آلیاں کتاباں

سخنورانِ میانوالی
مارا شنا
تو خلع
میں اور میرے خواب
نعت
گ۔ یہ کہ اٹھ